

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามกฎหมายลักษณะอาญาเดิม มาตรา 64 ถือว่าผู้ใช้โทษกระทำความผิดเป็นทักการ แต่ในปัจจุบัน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 หาได้บัญญัติเช่นนั้นไม่ หากแต่บัญญัติว่า "ผู้ใดก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด... ถ้าผู้ถูกใช้โทษกระทำความผิดนั้น ผู้ใช้โทษเสมือนเป็นทักการ..." จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ทำให้กฎหมายมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องผู้ใช้โทษกระทำความผิด กล่าวคือบางท่านเห็นว่าผู้ใช้โทษกระทำความผิดเป็นทักการ (ตามกฎหมายลักษณะอาญาเดิม) แต่บางท่านเห็นว่ามิใช่เป็นทักการ หากแต่เป็นบุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งกฎหมายบัญญัติขึ้นเพื่อลงโทษโดยเฉพาะ โดยเห็นว่าบุคคลดังกล่าวนี้การกระทำของเขาเป็นอันตรายต่อสังคมมากเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด (ทักการ) กล่าวคือ เขามีใครวมลงมือในการกระทำความผิดด้วย และไม่ได้ให้ความช่วยเหลือหรือความสะดวกในการกระทำความผิด แต่การกระทำของเขานั้นเป็นเหตุให้บุคคลอื่นกระทำความผิด จึงสมควรที่จะบัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษการกระทำของบุคคลดังกล่าวนี้ซึ่งอาจจะส่งผลให้มีการลดจำนวนการกระทำผิดลงได้

เนื่องจากกฎหมายได้กำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้แตกต่างกัน กล่าวคือ ทักการผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น (มาตรา 83) ผู้ใช้โทษกระทำความผิดในกรณีที่ผู้ถูกใช้โทษกระทำความผิด ผู้ใช้โทษเสมือนเป็นทักการ แต่ตาความผิดมิได้กระทำลง ผู้ใช้โทษกระทำความผิดตามมาตรา 84 ต้องระวางโทษ 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ผู้ใช้โทษหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำ

ความผิดต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ส่วนผู้สนับสนุน (ซึ่งจะรับผิดชอบเมื่อมีการกระทำความผิดของตัวการเกิดขึ้น) ต้องระวางโทษ 2 ใน 3 ส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุน (มาตรา 86) ดังนั้นความแตกต่างระหว่างผู้กระทำความผิดทั้ง 3 ประเภทจึงมีความสำคัญ เพื่อจะได้มีการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้อง กรณีต่างจากกฎหมายของต่างประเทศ (ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมัน) ซึ่งกฎหมายกำหนดให้ผู้ใช้ให้กระทำความผิดต้องรับโทษเช่นเดียวกับตัวการผู้กระทำความผิดและผู้สนับสนุน ดังนั้นไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษในอัตราที่เท่ากัน จึงไม่ค่อยมีความสำคัญในการพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างผู้กระทำความผิดทั้ง 3 ประเภท

นอกจากนั้น ตามกฎหมายไทยการฟ้องร้องดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดจะต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 192 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีกด้วย กล่าวคือ ถ้าโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามข้อเท็จจริงที่ได้ความในทางพิจารณา ย่อมลงโทษฐานเป็นผู้ใช้ไม่ได้ คงลงโทษได้แก่เพียงผู้สนับสนุน จากกรณีดังกล่าวแมศาลจะสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ในฐานะเป็นผู้สนับสนุน แต่โทษที่เขาได้รับนั้นน้อยกว่าที่ควรจะเป็น ดังนั้นถ้าหากได้ทราบความหมายที่แท้จริงของการเป็นผู้ใช้แล้ว ก็จะได้มีการฟ้องร้องหรือทอสูคดีได้อย่างถูกต้อง และจะยังผลให้มีการลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับความมุ่งหมายของกฎหมาย

ในเรื่องความรับผิดชอบของผู้ใช้ให้กระทำความผิด กฎหมายถือว่าเป็นความรับผิดชอบที่เกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น (รับผิดชอบในการกระทำของผู้อื่น) ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการกระทำของผู้อื่นนั้นมี 2 กรณี ดังนี้

แนวความคิดแรกถือว่า เมื่อการกระทำของตัวการผู้กระทำความผิดเป็นความผิด แม้จะไม่ต้องรับโทษ ผู้ใช้ก็ต้องรับโทษ (คือเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิด)

แนวความคิดหลัง ถือว่า ถ้าตัวการผู้กระทำความผิดไม่ต้อง
รับโทษ ก็ไม่ถือว่าเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิด

จากแนวความคิดทั้งสอง ก่อให้เกิดความคิดเห็นแตกต่างกันในปัญหา
เรื่องผู้ใช้ให้กระทำความผิดและผู้กระทำความผิดโดยทางอ้อม ทั้งนี้แล้วแต่ว่า
นักกฎหมายจะยึดแนวความคิดใดในการพิจารณาการกระทำของผู้กระทำความผิด

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ใช้
ให้กระทำความผิด ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการตีความที่แตกต่างกันของนักกฎหมาย
เอง แมกกฎหมายจะบัญญัติหลักเกณฑ์ไว้อย่างละเอียดและชัดเจนแล้ว ดังนั้นจึงจำ
เป็นที่จะต้องหาแนวทางที่เหมาะสมในการตีความดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับ
ความมุ่งหมายในการบัญญัติกฎหมายนั้น ๆ ขึ้นมา นอกจากนั้นในบางกรณีกฎหมาย
ไม่ได้บัญญัติแนวทางในการแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้น เช่น โทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความ
ผิด (ผู้ใช้) ในบางกรณี

วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้น วิทยานิพนธ์นี้จึงมุ่งศึกษาถึง
เรื่องความรับผิดชอบของผู้ใช้ให้กระทำความผิด โดยกล่าวถึง

1. ทฤษฎีความรับผิดชอบของบุคคลในทางอาญา
2. ความหมายของผู้ใช้ให้กระทำความผิดตามมาตรา 84
แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้โฆษณาหรือประกาศแก่บุคคลทั่วไปให้กระทำความผิด
ตามมาตรา 85 ทั้งนี้จะได้วิเคราะห์ว่าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 85 เป็น
ผู้ใดควยหรือไม่ รวมทั้งขอแตกต่างระหว่างมาตราทั้ง 2
3. ความแตกต่างระหว่างผู้ใช้ให้กระทำความผิด ตัวการและ
ผู้สนับสนุน
4. ความแตกต่างระหว่างผู้ใช้ให้กระทำความผิดและผู้กระทำ
ความผิดโดยทางอ้อม

5. ความรับผิดชอบของผู้ใช้ให้กระทำความผิดในกรณีต่าง ๆ ตาม มาตรา 87, 88, 89.

6. ปัญหาที่เกิดจากการตีความที่แตกต่างกันของนักกฎหมาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยได้กระทำโดยคนควาและรวบรวมกฎเกณฑ์จากตัวบทกฎหมาย ไทยและกฎหมายต่างประเทศ ความเห็นและการตีความของนักกฎหมาย ประกอบ กับแนวทางการวินิจฉัยของศาลฎีกาที่ได้ตัดสินไว้เป็นบรรทัดฐาน พร้อมทั้งสรุป และเสนอแนะหลักเกณฑ์ของกฎหมายในเรื่องผู้ใช้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อที่จะเป็น แนวทางในการตีความและใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและ แก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการตีความที่แตกต่างกันของนักกฎหมาย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎหมายในเรื่องผู้ใช้ให้กระทำความ ผิดเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ผู้ใช้ให้กระทำความผิด" ซึ่งมีความแตกต่าง จากผู้กระทำความผิดโดยทางอ้อมหรือปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ใช้ในกรณีต่าง ๆ
2. เป็นประโยชน์แก่ความในคดีเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการกระทำ ของผู้กระทำความผิดว่าจะเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือไม่ เพื่อจะได้ฟ้องร้อง คดีหรือต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องอันจะเป็นผลดีแก่การดำเนินคดีของตน
3. ศาลเองจะได้พิจารณาพิพากษาคดีและกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความ ผิดได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับตัวบทกฎหมาย เพราะตัวการ ผู้ใช้ให้กระทำ ความผิดและผู้นับสนุนกฎหมายแยกบัญญัติไว้ต่างหากจากกันและโทษที่จะลง แก่บุคคล ทั้งสาม กฎหมายก็ได้กำหนดไว้แตกต่างกันอีกด้วย